

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820201030
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820201030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu I., proti žalovanému I., o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 1. decembra 2020, č. k. 14Pc/4/2020-135, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 1. decembra 2020 č. k. 14Pc/4/2020 - 135 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému na zaplatenie sumy 420,- EUR. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu 100% trov konania. Žalobca sa svojho nároku domáhal titulom bezdôvodného obohatenia. Vychádzal z názoru, že zaplatil vyššie výživné ako mal, keďže súd znížil výživné zo sumy 250,- EUR na 110,- EUR, no on zaplatil výživné za tri mesiace, ktoré nasledovali po znížení výživného, ešte po 250,- EUR. Preplatené výživné za tri mesiace po 140,- EUR, t.j. 420,- EUR je preto podľa názoru žalobcu bezdôvodným obohatením, ktoré vzniklo na strane žalovaného. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že pokiaľ mal žalobca dlh na výživnom, tak aj v prípade, že v konkrétnych mesiacoch zaplatil vyššie sumy výživného, ako boli súdom stanovené za daný bežný mesiac, tak bolo potrebné sumu, ktorá prevyšovala bežné výživné započítať na dlh, ktorý žalobcovi vznikol na výživnom ešte za predchádzajúce obdobia. V takomto prípade by nebolo možné hovoriť o tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil zaplatením vyššej sumy bežného výživného. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca je otcom žalovaného. Voči dieťaťu mal vyživovaciu povinnosť, ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.09.2017 č.k. 6P/64/2016-264 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.01.2018 č.k. 4CoP/70/2017-307 určená vo výške 250,- EUR mesačne. Rozsudkom zo dňa 25.10.2012 č.k. 14Pc/12/2019 Okresný súd Prievidza znížil výživné zo sumy 250,- EUR mesačne na sumu 110,- EUR mesačne počnúc dňom 06.08.2019. Proti žalobcovi sa vedie exekučné konanie na vymoženie výživného. Z vyjadrenia súdneho exekútora I. I. C. zo dňa 27.11.2020 vyplýva, že z depozitného účtu exekútora boli oprávnenému dieťaťu poukázané nasledovné sumy: dňa 04.07.2019 istina vo výške 1.603,29 EUR a rovnako dňa 02.07.2020 istina vo výške 330,- EUR. Dňa 02.07.2020 bola právnej zástupkyňi žalovaného poukázaná suma 109,71 EUR ako trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní. Vzhľadom na to, že ďalšie úhrady realizoval žalobca (v exekučnom konaní povinný) priamo žalovanému (v exekučnom konaní oprávnený), odkázal súdny exekútor na písomné stanovisko advokátky žalovaného, ktoré tvorí prílohu písomného vyjadrenia exekútora. Z uvedených listín vyplýva, že dlžné výživné ku dňu vyhlásenia rozsudku je 1.195,30 EUR. V uvedenej sume je však už zohľadnený aj preplatok na výživnom 3x po 140,- EUR za mesiace august až október 2019, ktorý je predmetom

tohto sporu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z poštových poukážok, ktoré predložil žalobca, vyplýva, že žalobca neuhradil bežné výživné v mesiacoch december 2019 a marec 2020, pričom suma nezaplateného výživného za mesiac december 2019 nie je v predloženom výpočte zameškaného výživného zahrnutá, t.j. dlh na zameškanom výživnom je ešte vyšší, t.j. 1.305,30 EUR. Na druhej strane žalobca predložil súdu aj poštové poukážky na úhradu výživného po 110,- EUR zo dní 30.06.2020 a 10.08.2020. Právna zástupkyňa na pojednávaní uviedla, že ak žalobca posielal nejaké sumy po zrušení vyživovacej povinnosti, dieťa ich neprijalo. Súd prvej inštancie konštatuje, že žalobca vychádzal z nesprávneho právneho názoru, že v trestnom konaní bolo zohľadnené všetko zameškané výživné a že pokiaľ na základe účinnej ľútosti uhradil sumu, ktorá bola uvedená v skutkovej vete v trestnom rozsudku, tak uhradil všetok svoj dlh na výživnom, pretože predmetom trestného konania nemusí byť vždy celý dlh obvineného na výživnom. Z rozsudku zo dňa 02.09.2019 č.k. 1T/79/2019-157 vyplýva, že ide o zameškané výživné len za obdobie od 01.03.2018 do 30.05.2019 a žalobca dieťaťu na výživnom podľa trestného rozsudku dlhoval sumu 1.166,71 EUR. Dlh na výživnom, ktorý je od žalobcu vymáhaný v exekučnom konaní, bol však vyšší a vzťahoval sa na obdobie, ktoré predchádzalo obdobiu od 01.03.2018 do 30.05.2019, resp. nasledovalo po tomto období. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že dlh žalobcu na výživnom v čase, keď zaplatil bežné výživné v sume vyššej o 420,- EUR, bol vyšší ako tento preplatok, preto nemožno hovoriť o tom, že by na strane dieťaťa nastalo bezdôvodné obohatenie. Takto uhradené vyššie výživné sa započítalo na starší dlh žalobcu. Žaloba preto nie je dôvodná a súd ju zamietol. Vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 76 ods. 2 Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešné bolo dieťa, preto mu priznal nárok na náhradu 100% trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal vyjadrenia súdu v rozsudku v ods. 2, že napriek trestnému stíhaniu žalobca dlžnú sumu na výživnom voči žalovanému neuhradil, preto žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie. Vytýkal, že žalovaný nepreukázal svoje skutkové tvrdenia, nepredložil ani jedinú listinu, ani jedinú poštovú poukážku ani bankový výpis - jedine „tabuľku“ - excel výstup z počítača, ktorý vytvoril súdny exekútor a jeho zamestnanci v exekútorskom úrade. Poukazoval na oznámenie exekútora o výške aktuálneho vymáhaného nároku zo dňa 21.04.2020 s tým, že vymáhaný nárok je splatený, čo vyplýva z dôkazov. Jednak z depozitného účtu súdneho exekútora odišli platby vo výške 1.603,29 EUR, 330,- EUR a 109,71 EUR ako trovy právneho zastúpenia. Priamymi platbami bola preukázaná suma 2.160,- EUR, v trestnom konaní priznaná suma 980,- EUR, titulom inštitútu účinnej ľútosti suma 1.666,71 EUR a suma 2.015,31 EUR titulom trov exekúcie. Vytýkala, že žalovaný prijal za mesiac máj 2019 duplicitnú platbu výživného, na ktorú právo nemal. Spochybňoval tvrdenie žalovaného, že po zrušení vyživovacej povinnosti žalovaný posielané platby neprijal, nakoľko žalovaný prijal priamu platbu poštovou poukážkou zo dňa 30.06.2020 výživné na mesiac júl 2020 a platbu poštovou poukážkou zo dňa 10.08.2020 výživné na mesiac august 2020 plus platbu z depozitu súdneho exekútora z 02.07.2020 - ako depozit výživného na mesiace jún, júl a august 2020. Žalovaný priznal v trestnom konaní sumu 980,- EUR, ktorá nie je zohľadnená a ani uvedená. Ďalším faktom bolo priznanie čiastky 1.603,29 EUR. Tieto sumy v trestnom konaní priznala aj matka žalovaného V. I., ktorá ho v konaní zastupovala a tiež súhlasila s výškou dlžného výživného ku dňu 30.05.2019. Obaja sa v konaní vyjadrili, že žalobca si vyživovaciu povinnosť od 01.06.2019 plní riadne a včas. Obaja aj žalovaný a jeho matka dňa 18.06.2020 podali čestné prehlásenie, že žalobca sumy dlžného výživného uhradil a riadne výživné po 01.06.2020 spláca riadne a včas. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza 1T/79/2019-157 zo dňa 02.09.2019. Z neho je absolútne zrejmé, že súd bral do úvahy celé obdobie zameškaného výživného. Čiže od 30.11.2016 - 05.09.2017 a od 05.09.2017 - 31.05.2018 na základe rozsudku OS PD sp. zn. 6P 64/2016 zo dňa 05.09.2017 v spojení s rozsudkom KS v TN sp. zn. 4CoP 70/2017 zo dňa 25.01.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.03.2018 - preto je absolútne zrejmé, že trestný súd bral do úvahy celé obdobie zameškaného výživného až do 30.05.2019.

3. Žalovaný k odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil. Žiadal preveriť rozsah oprávnenia I. Y. konať za žalobcu a jej oprávnenie podať za žalobcu odvolanie. Namietal označenie odvolacích dôvodov v odvolaní odkazom na „§ 356 ods. 1 C.s.p. písm. e/f/g“, keďže citované ustanovenie neuvádza odvolacie dôvody a že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti. Tvrdením žalobcu vo veci trestného konania sa súd prvej inštancie riadne zaoberal. Argumentoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno

a nevyvrátil ním tvrdené skutočnosti, že pohľadávka voči žalobcovi v sume 1.195,- EUR trvá, a preto súd oprávnené prihladol na uplatnenú kompenzačnú námietku a žalobu zamietol. Žalobca nepreukázal, že by mu uhradil dlžné výživné v celom rozsahu a súčasne že voči nemu nemá žiadnu pohľadávku. On zohľadnil všetky platby žalobcu na výživné, o ktorých predložil dôkaz poštovými poukázkami, teda všetky, ktoré prevzal. Tiež zohľadnil aj platby poukázané súdnym exekútorom, aj platbu vyplatenú v trestnom konaní.

4. Žalobca k vyjadreniu oprávneného uviedol, že splnomocnenie zo dňa 12.09.2020 oprávňuje zástupkyňu na všetky úkony, čiže aj na odvolacie konanie. Poukázal na dôkaz predložený oprávneným oznámenie výšky aktuálneho vymáhaného nároku zo dňa 21.04.2020 od súdneho exekútora I. C., a uviedol, že bolo na čiastku 8.844,01 EUR, no on predložil dôkazy, že bolo zaplatených 8.865,63 EUR, preto už nie je dlžníkom oprávneného. Vytykal oprávnenému, že opomenul započítať sumu 980,- EUR, ktorú v trestnom konaní priznal. Podľa jeho názoru nedošlo k započítaniu sumy 420,- EUR, a ani k započítaniu 250,- EUR ako duplicitnej platby za mesiac máj 2019. Poukazoval na úradný záznam zo dňa 18.06.2020, v ktorom oprávnený čestne prehlásil, že bežné výživné mu plnil riadne a včas a že dňa 17.06.2020 prevzal od neho sumu zodpovedajúcu sume zameškaného výživného. Trvá na podanom odvolaní a žiada uložiť oprávnenému náhradu jeho trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu výroku II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

6. Predmetom daného sporu je preplatok výživného, ktorý je svojou právnou povahou prípadom upraveným v Občianskom zákonníku ako bezdôvodné obohatenie, najmä ako plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 Obč. zákonníka. Ustanovenie § 78 ods. 2 Zákona o rodine obsahuje zvláštnu úpravu, ktorá vylučuje priame použitie Občianskeho zákonníka. ale len v prípade zrušenia či zníženia vyživovacej povinnosti rodiča k maloletému dieťaťu v súvislosti s nespotrebovaným výživným. Aplikácia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na všetky ostatné prípady, ako správne použil súd prvej inštancie.

7. V preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, je odôvodnený riadne a správne, preto sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a v celom rozsahu na ne odkazuje.

8. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal s dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ prezentoval už počas konania pred súdom prvej inštancie.

9. Odvolací súd nesúhlasí s argumentom žalobcu, že žalovaný mal v konaní povinnosť preukázať, že mu nezanikla pohľadávka na výživnom voči žalobcovi.

10. Predmetom sporu učinil podanou žalobou žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením bez právneho dôvodu. Preto to bol žalobca, ktorý mal dôkaznú povinnosť, povinnosť preukázať, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie na jeho úkor.

11. Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospachu u obohateného, pričom dôkazné bremeno o existencii bezdôvodného obohatenia znáša postihnutý. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Obdo 16/2008 zo dňa 16. decembra 2008).

12. Žalobca nepreukázal, že by na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Z listinných dôkazov (vyjadrenia súdneho exekútora, správy súdneho exekútora o stave exekúcie, poštových poukážok predložených žalobcom, trestného rozsudku, stanoviska žalovaného) vyplynulo, že ku dňu 27.11.2020 zaplatil žalobca žalovanému na výživnom či už prostredníctvom exekútora alebo priamo 1.603,29 EUR (04.07.2019), 330,- EUR (02.07.2020), 1.666,- EUR (17.06.2020), 6 x 250,- EUR - 1.500,- EUR (v roku 2019), 8 x 110,- EUR -880,- EUR (od novembra 2019). Žalobca predložil platobný

príkaz zo dňa 24.06.2020 na úhradu 2.015,31 EUR na účet súdneho exekútora, avšak vo vyjadrení súdneho exekútora nie je spomínané, že by táto úhrada v celej sume bola odvedená na účet žalovaného na plnenie výživného resp. jediná do úvahy prichádzajúca úhrada oprávnenému v tom čase je už vyššie spomínaných 1603,29 EUR z 04.07.2020 a 330,- EUR z 02.07.2020. Nemožno opomenúť, že časť úhrad od žalobcu mala byť odvedená na trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní (109,71 EUR), ako aj trovy exekútora (1.770,- EUR). Žalobca tak nepreukázal zaplatenie 8.865,63 EUR (ani ak by sa zohľadnila suma 2.015,31+ platby po 110,- EUR od júni a auguste 2020), ako tvrdí vo vyjadrení. Podľa oznámenia súdneho exekútora z 21.04.2020, na ktoré poukazuje aj sám žalobca vo svojom vyjadrení, bol vyčíslený jeho dlh vo výške spolu 8.844,01 EUR. Žalobca teda nepreukázal preplatenie vymáhaného nároku na výživnom, pretože, ako správne uviedol súd prvej inštancie, pokiaľ mal žalobca dlh na výživnom, tak aj v prípade, že v konkrétnych mesiacoch zaplatil vyššie sumy výživného, ako boli súdom stanovené za daný bežný mesiac, tak bolo potrebné sumu, ktorá prevyšovala bežné výživné 110,- EUR, započítať na dlh, ktorý žalobcovi vznikol na výživnom ešte za predchádzajúce obdobia.

13. K námietke žalobcu k ods. 2 odôvodnenia rozsudku odvolací súd uvádza, že uvedený odsek neobsahuje konštatáciu súdu, jeho zistenie alebo záver, ktorý môže byť namietaný odvolateľom. Citovaný odsek obsahuje popis, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, čo je v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. povinnou obsahovou náležitosťou rozsudku. V tomto prípade teda nedôvodne žalobca namieta znenie ods. 2, nejde o záver súdu.

14. Poukaz žalobcu na oznámenie exekútora o výške vymáhaného nároku je len čiastočne dôvodný, pretože exekútor uvádzal stav dlžného výživného k 21.04.2020, nie ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. Rozhodný je však v tom, že preukazuje, že k 21.04.2020, teda ku dňu, ktorý nasledoval po rozhodnom žalovanom období, kedy mal vzniknúť preplatok výživného 3 x 140,- EUR, teda od 06.08.2019 do 09.12.2019, bol v skutočnosti žalobca dlžný čiastkou až 5.580,- EUR.

15. Bolo procesnou povinnosťou žalobcu preukázať všetky svoje úhrady spolu s označením, ktoré výživné za aké obdobie bolo nimi plnené. Žalobca má dôkaznú povinnosť v konaní. Žalobca tak však nevykonával, platby nespároval. Opakovane predkladal rovnaké dôkazy o zaslaných platiach, časť poštovými poukážkami zasielanými priamo v prospech oprávneného, časť platiach príkazom na účet exekútora a ďalej sa snažil preukázať platby poukazom na čestné prehlásenie z trestného konania a z trestného rozsudku, na oznámenia exekútora. Zvolený postup dokazovania žalobcom je značne neprehľadný, nezrozumiteľný, pretože jednotlivé platby žalobca nespároval s výživným za konkrétne obdobie, nie je zrejmé, či sa dôkazy v úhradách neprekrývajú. Túto povinnosť za neho splnil žalovaný, ktorý predložil tabuľku. Ide pritom celkom zrejme o tabuľku vyhotovenú žalovaným, ako vyplýva nielen z vyjadrenia žalovaného na pojednávaní, ktoré žalobca spochybňuje, ale aj z vyjadrenia exekútora, ktoré spomína súd prvej inštancie v rozsudku (exekútor predložil v prílohe svojho vyjadrenia tabuľku vypracovanú advokátkou žalovaného a predložil aj mail zo dňa 26.11.2020, ktorým advokátka žalovaného zaslala uvedené tabuľku súdnemu exekútorovi). Z tejto tabuľky, v ktorej vykonal žalovaný sumarizáciu dlžného výživného a úhrad, ktoré prijal, vyplýva existujúci dlh žalobcu na výživnom ku dňu vyhlásenia rozsudku. Žalobca uvedenú tabuľku predloženú žalovaným nespochybnil, neuviedol napríklad čo konkrétne je v nej nesprávne zaznačené, ktoré platby výživného v nej nie sú zachytené, prípadne ktoré výživné je nesprávne vyčíslené a pod.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti dopĺňa, že žalobca ani skutkovými tvrdeniami v odvolaní nepodporuje svoj žalobný návrh. V odvolaní a následných vyjadreniach podaných v odvolacom konaní žalobca uvádza, že aktuálne nie je dlžný na výživnom, pričom k tomuto záveru dospel evidentne započítaním na plnenie aj sporných 3 úhrad, teda aj žalovaných 420,- EUR. Predmetom žaloby však nie je určenie, že nie je dlžný na výživnom, ale že zaplatil na výživnom viac o 420,- EUR, ktorú sumu žiada vrátiť. Vo svojom vyjadrení z 27.02.2021 uvádza, že hoci malo byť podľa oznámenia exekútora zo dňa 21.04.2020 zaplatených 8.844,01 EUR, on zaplatil 8.865,63 eur. Rozdiel ním uvádzaných súm nie je žalovaných 420,- EUR. Svojimi tvrdeniami teda žalobca sám spochybňuje svoj žalovaný nárok, vlastnú žalobu. Navyše toto tvrdenie žalobcu je nezrozumiteľné, pretože exekútor v predmetnom oznámení vyčísľoval dlh ku dňu 22.04.2020, nie je však zrejmé, z čoho pozostáva suma úhrad vyčíslená žalobcom (8865,63 eur), ďalej či v úhradách nezapočítal aj výživné na obdobie po 22.04.2020.

17. Strana je povinná označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože

by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi stranami. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné. Ak tak strany nevykonajú, potom zastihne tú stranu, ktorá je povinná označiť dôkaz, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci.

18. Uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

19. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

20. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 257 C.s.p.. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak dieťa dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) alebo návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia u miestne príslušného súdu podľa zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok.

Rozhodnutie o peňažnej povinnosti vo vzťahu k maloletému možno vykonať cestou exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov a to exekúciou zrážkami zo mzdy a z iných príjmov, prikázaním pohľadávky, prikázaním pohľadávky z účtu v banke, prikázaním iných peňažných pohľadávok, postihnutím iných majetkových práv, exekúciou na obchodný podiel, predajom hnutelných vecí, predajom cenných papierov, predajom nehnuteľnosti, predajom podniku, príkazom na zadržanie vodičského preukazu.

Rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému možno vykonať cestou súdneho výkonu rozhodnutia podľa zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok a to odňatím maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a odovzdaním tomu, komu bol podľa rozhodnutia zverený, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať.